

MEASURE FOR MEASURE

автор: д-р Младен Младенов

Мяра според мяра. Всеки рано или късно ще получи това, което заслужава. Видимо обаче, все повече служители на ръководни длъжности в държавната администрация губят трезвата преценка за собствената си значимост и в своите представи се привиждат като незаобиколим организационен и житейски фактор за всички около тях.

Казус 1. Орган на власт взема бързо оперативното решение да утвърди предложението на свой ръководен служител за преместването на ценен експертен кадър от една дирекция в друга. Органът саморъчно е положил положителна резолюция с подпис и дата. Впоследствие, ръководителят на звеното, където все още е позициониран експерта полага резолюция „Съгласен!“. Настоящото изложение ще се спре на един абсурден от гледна точка на Административното право и процес бюрократичен феномен, а именно – порочното „саниране“ на волеизявлението на органа на власт. Тоест, „оздравяване“ на волята на органа чрез *последващо* „съгласие“ или „несъгласие“ на служител от неговата администрация. И понеже това звучи невероятно, няколко действителни казуса ще бъдат от полза на тезата.

Казус 2. Орган на власт упълномощава свой юрисконсулт да представлява ведомството пред съдебните органи. След това, директор на правна дирекция „приподписва саморъчно“ вече изведенето от деловодството пълномощно, като се отбелязва в графата „Съгласувал“.

Казус 3. Лично органът на власт дава съгласие да подпише препоръчителни писма на външен консултант за високоекспертно свършена работа на български и на английски език. Главният секретар на ведомството обаче не е съгласен и бюрократичната машина довежда до деловодство само писмото на български език (по-подробно такъв конструкт на абсурда може да бъде проследен в статиите „Прокрастинация и администрация“ <http://pods-bg.org/?p=2568>, „Административната асиметрия“ <http://pods-bg.org/?p=2583> и „Дивергентната организация и хюбрисът“ <http://pods-bg.org/?p=2607>).

Положението е нелепо. Волеизявлението на органа на власт вече е направено валидно и никакви последващи съгласия, несъгласия, резолюции, отметки, заметки, капризи и хрумки на негови служители, па макар и с ръководни функции *не са допустими*. Обратното би означавало, че те са поставени по-високо йерархически по отношение на органа на власт, което си е чиста проба безсмислица от управленска гледна точка.

Още по-голяма нелепица подобен подход създава за правната среда. За валидността на акт или действие на орган на власт на първо място е нужна неговата компетентност, а след това – действително изразената му воля. Правото никъде, ама никъде не очаква да намери волеизявлението на служителите на органа на власт. То е *ирелевантно* за действителността на акта. Може и да има някакво *нищожно значение*, но само и единствено с оглед на вътрешноведомствените правила, но те касаят само организацията и нищо друго.

Очевидно някои ръководни служители са се *самозабравили*. Загубили са мярата за собствената си важност и значимост. Те грубо игнорират разпоредбата на чл.5 от Закона за администрацията, като пропускат, че са част от администрацията, а тя „подпомага осъществяването на правомощията на органа на власт“. Подпомага, а не предопределя негови актове и действия.

Всъщност, органът на власт *в идеална среда* би трябвало да функционира без никаква администрация. Със сигурност обаче *в реалистична среда* той би могъл да бъде по-ефективен и с по-малка по обем администрация. За начало трябва да се освободи от ръководни служители, които творят горните абсурдни правни и ръководни положения. Данъкоплатецът също би бил много удовлетворен от това. Защото няма никакво смислено обяснение как някой ще одобрява или не вече валидно правно действие или акт, и то на своя орган по назначаване, административен орган и ръководител на цялата организация. *Всъщност, това е работа на празни обороти, недопустима и неправомерна работа*. На подобни нелепици трябва да се сложи категоричен край. Мярта според мярта.

©д-р Младен Младенов, 26 октомври 2018 година